

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Данка Динкова, медицинска сестра в Клиниката по детска хирургия на УМБАЛ "Св. Георги" - Пловдив: **НЯМА ПЕНСИОНИРАНА СЕСТРА - ТОВА Е ТИТЛА ЗА ЦЯЛ ЖИВОТ**

Да си професионалист по здравни грижи в България е дръзко начинание, на което устояват все по-малко наши сънародници. Заплахата страната ни съвсем скоро да се окаже без нужните специалисти е напълно реална. Решихме да ви покажем защо това е така, с надеждата, че решаването на проблемите минава през тяхното споделяне.

"Предизвикателството да работя в България" е темата на националния конкурс за есе, който организира Clinica.bg заедно с Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи (БАПЗГ).

Състезанието е част от глобалната кампания на Световната здравна организация (World Health Organization - WHO), Международния съвет на сестрите (International Council of Nurses - ICN) и независимата благотворителна организация Burdett Trust for Nursing, която стартира на 27 февруари 2018 г. в Лондон и Женева и се провежда в целия свят под надслов "Здравните грижи сега" (Nursing now).

Представяме Ви есето на Данка Динкова:

Име: Данка Филипова Динкова

Възраст: 61 г.

Образование: Магистър "Управление на здравни грижи"

Месторабота: УМБАЛ "Свети Георги" - Клиника по детска хирургия

Трудов стаж: 43 години

Хобита: Спорт, книги.

Девиз: "Само напред и нагоре!"

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Посвещавам на:

- *Майка ми, която ме въведе в професията.*
- *На операционните сестри, които ме направиха професионалист.*
- *На колегите, с които извървах дълъг професионален път.*
- *На семейството ми, което е до мен.*

Вик, извиквам, предизвиквам... предизвикателство.

Когато държиш в ръцете си документ, фиксиращ трудовия ти стаж и той е 43 години, имаш какво да кажеш. Имаш какво да извикаш... Даваш си сметка за годините, за пътя. За парадоксите – физически остаряваш, но мислите ти са „млади“. Склонен си да лудуваш, не се отказваш от младежките си навици, мислиш, че напред имаш още много...

Аз съм трето поколение в този бранш и с това се гордея. Далечната ми прабаба Мария е била „бабата“ на махалата - помагала е на жените в най-съкровени им моменти, когато са дарявали живот. Отплатата за труда ѝ е била човешки проста и истинска. На Бабинден са я посещавали всички жени и техните деца, на които е помогнала. Дарявали са я с кърпа, самун и много обич.

Следващото поколение – майка ми. Целият си трудов път извървява в Хирургична клиника. Тежък и отговорен път. Пациентите се обръщаха към нея със „Сестро!“. Тя беше тяхната сестра. Те не се интересуваха какво пише в дипломата ѝ. Те не знаеха, че тя е завършила Полувисш институт, някой в годините беше променил образователната ѝ степен в по-нисша и преди пенсионирането тя беше поставена в позиция отново да защитава първоначалната си диплома. А тя стана носител на нещо, с което се гордее и до сега – значката „Отличник на Министерството на здравеопазването“.

Това беше времето, когато титулуването беше „самарянки“, „милосърдни сестри“ и „медицински сестри“. И във всяко от тези определения имаше частца истина – да, има милосърдие; да, има медицина; да, има самарянство. Но над всичко е „сестра“, т.е. най-близкия ти човек.

След това дойде моето време – случайно попаднах в медицинското училище, после ми стана интересно, после се яви лек комерсиален момент – можех да отстана на работа в големия град, ако го завършех отли-

чно. И после – пак не знаех каква съм – завършила Полувисш медицински институт със средно специално образование, после догонвах – полувисше, после курсове, после, незнайно защо, ново определение – „здравен специалист“.

Но с едно нещо бях наясно – исках работа, за която отговарям аз, работа, на която търпя и позитивите и негативите. Исках работа, в която да се развивам. Операционната на Хирургическа клиника се оказа това място.

Обръщайки се назад, си давам сметка, че съм имала щастлива професионална съдба – добри учители, работно място, което ме провокира непрекъснато да се развивам, да се уча, да вървя напред. Пациенти деца, които заслужават само най-доброто – нужни са върхови знания, нужни са сърце и душа, защото им даряваш цял един живот напред. И така – пациенти повече от град като Стара Загора, в чието лечение имам лично участие.

След всички тези години – къде е предизвикателството да работиш в България?

Предизвикателството е да усвояваш професия, която няма и досега съвременен и пълен учебник по основния сестрински предмет „Грижи за болния и сестринска техника“. В дълг на професията са всички образователни институции преподаватели, отговорни за обучението на медицинските сестри.

Предизвикателство е да работиш в здравна система, която е неосигурена с достатъчно кадри. И този процес се задълбочава с главолumni темпове. Това те поставя в условие да работиш много часове над норматива, да нямаш време за възстановяване, да те изяжда Бърнаут синдрома.

Предизвикателство е да работиш в система, в която никой не се грижи за кариерното ти развитие. Къде сте ръководители на лечебни звена, къде сте профсъюзи, къде сте ръководители на БАПЗГ?

Предизвикателство е да работиш в система, в която никой не остойносттава труда ти. Къде сте договарящи се в Националните рамкови договори?

Предизвикателство е да работиш в система, в която липсват ясни правила за морално и материално стимулиране. Не мисля, че е отживелица някой да отбележи качеството и количеството на твоя труд. Има форми и начини това да става по достоен начин.

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Предизвикателство е да запазиш усмивката си независимо от умората в очите и ръцете и независимо от заливащата ни агресия на системата, на пациентите, на медиите.

А личното ми предизвикателство?

Предизвикателството е в това да учиш непрекъснато. Магистратурата си завърших на 50-годишна възраст и сега продължавам да се уча – с нова апаратура, с нови консумативи, с нови техники.

Предизвикателство е да поддържаш върхово ниво на работното си място дълги години. Предизвикателство е да научиш на професионализъм повече хора след теб, за да не си „самотен бегач на дълги разстояния“. Предизвикателство е да осигуриш на българските пациенти грижи, лечение и отношение на ниво то на водещите практики. Ако някой смята, че това става лесно, на грешен път е.

Никой не обещава лесна професия „Медицинска сестра“. Никой не обещава високо материално благополучие. Никой не обещава скорошна подреденост в системата. Не е професия за слабите, не е професия за неможещи, не е професия за лесно предаващите се.

Но ако искаш да работиш отговорно – това е твоето място, ако искаш да си „сестра“ на много хора – това е твоето място, ако имаш сърце да даваш и да не чакаш отплата – това е твоето място.

Няма пенсионирана сестра – това е титла за цял живот.

Предизвикателство е да работиш за утвърждаване престижа на тази професия, която някой се опита да обезличи с общото име „медицински специалист“.

Не мисля да затворя сега страницата на професионалния си път. Имам още какво да направя – искам да бъда опора и сигурност на колегите след мен. Искам да им дам време да пораснат в професията, за да са по-добри от мен. Вярвам в това и работя, за да стане. Искам да имат възможност за избор – да ходят в чужбина на работа, на обучение, на различни форуми и да избират да се връщат в България. Защото вярвам, че ще донесат и знания, и умения, и ще изберат българското слънце, ще ги повика паметта на поколенията ни...

„Помогни ми, сестра!“

Помогни на страдащите...

Помогни на родителите си...

Помогни на децата си...

Подреди къщата си наречена *Здравеопазване*, ако трябва с протест, ако трябва с вик, ако трябва с говорене и чуване ежедневно и непрекъснато.

Дали някой помни думите на този марш на медицинските сестри?

*„Ние сме армия в бели редици,
нашето знаме е кръста червен,
ние сме млади девойки-войници,
неуморни на пост нощ и ден!“*

Предизвикателство ли?

Кой мисли, че го няма тук и сега?

*Есето е публикувано в Clinica.bg
на 07.05.2018 г.
и в Електронния бюлетин на БАПЗГ,
брой 11/2018 г.*